

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 5.

Tacoma, Wash. Mar. 10, 1894.

Vol. 4

Et mærkværdigt Brev for, at Gudsbevidstheden er ethvert Menneske medfødt.

Sintenis, en lyst Lærd og Forfatter, havde boet i en By, men trak sig tilbage til en liden Landeiendom. Han sørgede just over Tabet af en inderlig elsket Hustru, med hvem han havde en Søn, som endnu var i Barnealderen. For nu gjennem Erklaring at prøve, om Mennesket var født med Religion, det vil sige, med Iden om Gud og Trangen til at tjene ham, opbrag han denne Søn i fuldstændig Afsondring og indrettede det saaledes, at han hverken kunde læse eller høre Guds Navn. Han blev sædvanlig uerbøielig under aaben Himmel Ansigt til Ansigt med Naturens Gjenstande og Fænomener, om hvilke Udervisningen hovedsagelig breiede sig. Allerede var den unge Sintenis 10 Aar gammel, og endnu havde han hverken hørt eller læst Guds Navn. Men se, der gjorde sig tilrods herfor gjældende en Trang til Gud i Discipelens Indre. Han søgte i det Stille en Gud og troede at have fundet ham i Solen. Men Drengen beholdt dette gaasle for sig selv, det var hans Hemmelighed. I Høst Veir gif han hver Morgen hjemmelig ud i Marken. Faderen begynde at mærke det. En Dag overraskede han Drengen, som denne knalende og med Hånd ene hævet til Himmelen mod den Gudsdom, som han havde gjort sig, bragte den sin Søn og sin Taf.

Denne Historie beviser, at et religiøst Anlæg er medfødt ethvert Menneske, og at dette Anlæg udvikler sig til sin Tid og fører det til Bevidsthed om den Sandhed, at der er en Gud.

Samvittighedens Stemme.

Ethvert Menneskes Hjerte siger ham, at der gives en Gud. Dette er en medfødt Gudsbevidsthed. Dette bekræfter sig nu med særegen Styrke i Samvittigheden. Og denne forudsætter netop altid Guds Tilværelse. Den indlader sig derfor slet ikke paa først vidtlystigt at b. vise, at der gives en

Gud. Det er noget andet, som Samvittigheden foreholder Mennesket.

H. Hvad er dette?

A. Agte vi kun paa vor egen Erfaring, saa vilde vi let erkjende det. Hvad er det nemlig, som vor Samvittighed uafslæbellig forlanger af os? Altid formaner og erinder den os om: Du skal anerkjende Gud som din Herre og Slaver og ære ham som din retfærdige Dommer og evige Hævner! Altid foreholder den os: Du er afhængig af Gud og ansvarlig for ham. Idet Samvittigheden omfatter vort hele Væsen, søger den bestandig at tvinger os ind under Lydighed mod Gud. Derfor fordrer den: Du tør ikke gjøre og lade, hvad du vil, du tør ikke kalde og valde efter Behag, men du er skyl dig og pligtig at tjene Gud, i alt tage Hensyn til ham og indrette din hele Liv efter din Herres og Gødgivers Vilje. Om du end handler i det Skjulte, selv om intet menneskeligt Øie ser dig, Gud ser dig og vil en Gang stille dig for sin Dom og gjengjælde dig efter dine Gjerninger.

H. Det er sandt, det siger Samvittigheden mig og ethvert Menneske.

A. Med Rette kaldes derfor Samvittigheden Guds Stemme i Mennesket. Vi føle det: naar vor Samvittighed taler, saa taler Gud i os og med os. Dens Stemme kan ikke misforståes af os. Den beviser sig for os som en guddommeligt. Den fordrer ubetinget Lydighed. Naar Mennesker befale os noget, saa spørge vi først, om vi da ogsaa ere pligtige til at lyde dem. Men naar vor Samvittighed byder os at oplyse Guds Bud, saa falder dette Spørgsmaal bort. Thi da føle vi straks med umiddelbar Wisshed: denne din Samvittigheds Stemme er Guds Stemme, derfor er du pligtig forpligtet til at følge den.

H. Deraf vel Navnet Samvittighed?

A. Gaaelse vist. I Samvittigheden bevidner Gud for Mennesket sin hellige Vilje og siger til ham: Jeg er din Herre, mig skal du tjene! Idet nu Mennesket hører dette Guds Vidnesbyrd, søger det sig overbevist: det er Guds Stemme, det har Gud sagt mig! Samvittigheden er altsaa

den Evne at fornemme Guds Vilje i os. Og da Gud selv aabenbarer os sin Vilje og har indskrevet den i vort Hjerte, saa er vor Viden derom en guddommelig vis.

S. Hvad forstaas da ved den Guds Vilje, som vpr Samvittighed foreholder os?

A. Guds Lov, som er indskrevet i vore Hjertes. Denne Lov siger: Du skal ære og tjene Gud, som du skal alle, hvad du er og har! Du skal gjøre det Gode og afholde dig fra det Onde! Du skal ikke tilsiie nogen Uret, men give enhver, hvad du er ham skyldig. Alle disse Lovens Fordringer bringer Samvittigheden altid til Menneskets Bevidsthed og kræver, at han skal gjøre dem skyldig.

S. Dog gives der mange Mennesker, som gjøre aabenbare Synder. Dermed bevise de dog, at de slet ingen Samvittighed have.

A. Det følger ingenlunde deraf. De Gudsloste gjøre det, som hin Hedning siger: „Jeg ser det Gode og billiger det; trods det følger jeg dog det Slechte.“ Samvittigheden siger ogsaa dem, hvad der er Uret og advarer dem derved. Naar de dog gjøre det, saa synde de trodsigt mod sin bedre Overbevisning.

S. Men have saadanne endnu Samvittighed, som udgive aabenbare Synder for noget tilfældigt og erklære Uret ligesom for Ret?

A. Saadanne Mennesker kaldes i vort Sprog samvittighedsløse, fordi de ikke længere høre Guds Røst, Samvittighedens straffende Stemme. Mennesket kan i hvert Fald forhænde sig mod Samvittighedens Stemme. Han kan tilsidt drive det bertil, at han faar en brændemærket Samvittighed. Som bekendt mister den Del af Huden, paa hvilken der med et gloende Jern indbrændes et Sviemærke, al Følelse og bliver ganske umøbtelig for enhver Smerte. Saaledes gaar det tilsidt ogsaa det Menneske, der atter og atter trodsigt synder mod sin Samvittighed. Han synker da ved egen Skyld i den stræffelige Tilstand, hvori Guds Stemme, Samvittigheden, ikke gjør noget Indtryk paa ham mer. Har han noget denne Grad af Forhærdelse, saa mister han Følelsen for Ret og Uret. Da kan han med fræk Pande paafoaa, at Mord, Egteskabsbrud og andre Affyrligheder ikke ere Uret, uden at Slamsønnen farver hans Kinder. Saaledes bliver den Samvittighedsløse endelig til et slamsøst, menneffeligt, dyrt. Væsen og dermed istand til enhver Forbrydelse.

S. En Saadan har dog ikke mere nogen Samvittighed?

A. Saa siger man ialfald i det daglige Liv, for derved at beskrive denne stræffelige Forvendthed. Men egentlig har den Samvittighedsløse ikke tabt Samvittigheden selv, men kun erhvervet sig den Færdighed at overhøre dens Stemme og forholde sig mod den. Han har indbyttet, overbøvet, undertrykt sin Samvittighed. Engang vil dog hans Samvittighed vaagne, maaske allerede i dette, men ganske vist i hint Liv, naar Sjælgjældelsen slaar ham. Thi Samvittigheden kan vel blive forbunklet, fordi den ikke er Gud; men den kan ikke blive tilintetgjort, fordi den er at Gud, som Petr. Ullian siger. — Ugefaalidt som Mennesket kan være uden Sjæl, ligesaa lidt kan det ogsaa være uden Samvittighed.

S. Efter dette er ogsaa Samvittigheden medført Mennesket?

A. Ganske vist. Samvittigheden er en nødvendig Bestanddel af den menneskelige Natur. Dette bevidner allerede Hedningen Menander i følgende Ord: „Hos alle Dødelige er Gudsbevidstheden tilstede.“ Ethvert Menneske ved, hvad der er godt og ondt. Enhver Hedning erklærer Mord, Egteskabsbrud, Løgn og Tyveri for Synd. Hos alle Folk findes der Love, som forbude og straffe saadanne Forbrydelser. Hvori har dette sin Grund?

S. I Menneskets Samvittighed.

A. Samvittigheden er en guddommelig Magt, som Mennesket ikke raader over. Dette viser sig tydeligt, naar et Menneske har syndet mod Guds Lov. Da følger han Samvittighedsnag, Smertes, som ere heftigere og bitrere end de legemlige Kvaler. Sjæerne vilde Mennesket undsig sin onde Samvittigheds Kvaler og Furier, men han kan ikke. Uafslædigt forfølger hans Samvittighed ham, ibet den truer ham: „Ve dig, Forbandede, hvad har du gjort? Du har syndet mod Gud! Gud er retfærdig; han vil straffe og gjengjælde dig, som du fortjener det. Ve dig i Eoighed!“

Du ser altsaa, hvor stor Samvittighedens Magt er. Den er Guds indre Stemme, som foreholder Mennesket Guds Lov og formaner ham til at opfylde den. Det er Anklageren, som forekaster ham hans Synder og Forbrydelser. Den udtaler Ordet: „Skyldig“ over ham og forsdømmer ham til retfærdig Straf. Og den er tillige Bøddelen, som straffer og marker ham paa Grund af hans Synder. Jeg spørger dig, er det ikke saa?

S. Det er luttet Sjælsgjæringer, som intet Menneske kan negte.

A. Ja, dette er Sjælsgjæringer, som faa saa haardnakket fast som Klipperne. Hvor latterligt og sorgjævet er derfor Forsøget at ville nekte Gud, da enhver Bevægelse af Samvittigheden beviser hans Tilværelse! Samvittighedens hele Virksomhed gaar ud paa at holde Tanken paa Gud som vor Herre levende i os. Uophørligt raaber dens alvorlige Stemme til os: Høgt dig for Gud, din retfærdige Dommer, og Døner! Alle dens Bud og Forbud, alle dens Advarsel, Trusler og Straf erindre os om, at Gud er vor Herre, som vi skyde ubetinget Lydig. Saa ofte vor Samvittighed er virksom, maner den os til Gud.

Saaledes har ethvert Menneske i sin egen Darm et Vidne for Guds Tilværelse. Lad Mennesket leve paafoaa, at det ikke er nogen Gud, lad ham nok saa vanligt spotte Troen paa Gud som Daarskab, — hans egen Samvittighed vidner i ham: Du lyver!

— Gamle Tavler. — Tid efter Tid opdages der nye Vidnesbyrd for Bibelen's Nøjagtighed selv i omstridte Spørgsmaal. En bekendt Oriental-Forsker, Engländeren Boer w' har i Osten fundet endel gamle Tavler fra Aar 2300 før Kristus. Der omtales Jerusalem som den hellige Stad, som blev regjeret af Præstekongen Melch sedek; denne Konge, siger Tavlerne, blev valgt ved et særskilt guddommeligt Orakel. De omtaler ogsaa Abrahams Vandring ud fra Urd til Chaldæa. Som bekendt have en Del vantro Bibelforskere tillet gjøre meget af dette til Sagn og Mytifer. — [S. og S.

Hvad er Synd?

I No. 7 af „Bidnesbrydet“ findes en Indsendelse om Brugen af Tobak, som er optagen i Bladet uden nogen Bemærkning er fra Redaktionen Side, saadant vi har seet. Vi kan altsaa antage, at Redaktionen i alt væsentligt er enig med Indsenderen og at dette derfor kan opfattes som en almindelig Mening blandt Metodisterne.

Hensigten med disse Brev er hverken at lægge et godt Ord ind for Tobakken eller at underkribe den Dom, som hin Indsender sætter over den. Men i hin Indsendelse kommer der endel falske Grundsætninger til syne, og dem er det vi gjerne vilde tillids.

Det hedder saaledes: „Brugen af Tobak er en ukriftelig Bane, enten den bliver brugt til at kræve, ryge eller snufe; thi kristeligt kaldes det, som kommer fra Kristus og som han har lært os ved sit Exempel eller i Være.“

Her ser det ibetmindste ud som om Indsenderen drager følgende Slutning:

Alt hvad Kristus ikke i Være eller Exempel har lært os er ukrifteligt altsaa syndigt.

Kristus har ikke paa nogen af disse Maader lært os at bruge Tobak.

Altsaa er det ukrifteligt eller syndigt at bruge Tobak.

At den første Sætning er falsk er let at indse, og dermed falder det hele Bevis. Dersom alt det var Synd, som vi ikke finder besatet i Bibelen, eller som Jesus ikke har gjort eller brugt, saa blev det isandhed langt vanskeligere at leve som en Kristen end det nu er. Vi skal blot pege paa nogle få Ting. Har vi i Ex. nogen Sikkerhed for, at Jesus brugte saadanne Klæder, som vi nu bruger, eller er det paa noget Sted i Bibelen lært, at vi skal bruge Venklæder, Vest, Frakke, Støvler osv? — Videre, læser vi i Bibelen, at Jesus gik med Dampbaad og kjørte paa Jernbane eller naar der, at vi skal gjøre dette? Staar det nogensteds i Bibelen, at Jesus helligholdt den første Dag i Ugen, eller at vi skal gjøre det?

Skulde alt det være Synd, som Jesus ikke har gjort eller, som ikke er udtrykkelig lært i Skriften, saa maatte det altsaa være Synd at bruge saadanne Klæder som vi er vant med, det maatte være Synd at bruge Damp til nogen Slags Befordring, det maatte være Synd at helligholde Søndagen foruden en Mangfoldighed af andre Ting, hvort vi uafidelig kom til at støbe an og saa en saaret Samvittighed.

Videre hedder det i „Bidnesbrydet“: „Brugen af Tobak er en hedensk Bane.“

Europæerne lærte den af Indianerne, som er Hedninger. Derfor skal I ikke være dem lige. (Matth. 5, 8.)

Skal dette Bevis have nogen Mening, saa maa det vel formes paa følgende Maade:

Alt, hvad man lærer af Hedninger, er hedensk og derfor syndigt.

Brugen af Tobak har man lært af Hedninger.

Derfor er Brugen af Tobak syndigt.

Der behøver Indsenderen, som skriver fra Nebraska, blot at se udover de store Maidagte paa Prærierne. — Brugen af Rais har man lært af Hedninger.

Naar en Handling, et Forhold, en Bane osv. anklages for at være syndig, for hvilken Domstol maa den da stilles og efter hvilken Lov maa den dømmes, dersom vi skal anse Dommen for at være gyldig? — Ikke for dette eller hint fromme Menneſtes ei heller for denne eller hin større eller mindre Kirkeforsamlings eller for Paven's Domstol, men alene for Guds Domstol; og Dommen maa sælbes ikke efter Fornæsten eller Følelsen eller efter et Indfald af en eller flere eller efter vor Smag, eller efter Folkeopinionen, men alene efter Guds Ord. Dette og intet andet maa her være Dommer og Bødbog; thi alle andre Ting, hvorpaa vi er saa tilbøjelige til at bygge vore Domme, er foranderlige, men Guds Lov forandres ikke.

Naar Gud i sit Ord siger: Du skal ikke gjøre det eller det, saa er Sagen let, vi skønner da strax, at dette, som han saaledes tydelig nævner og forbyder, er Synd. Men der gives ogsaa saadanne Handlinger eller Forholde, som Guds Ord ikke udtrykkelig nævner, men som vi dog paa Grund af nødvendige Følgeslutninger, dragne af og grundede paa Guds Ord, maa anse for at være syndige. Men, hvorsomhelst vi sælger en saadan Dom, maa vi være fuldt forvisede om, at den er dragen alene af Guds Ord, thi da er det ikke vi, men Gud som dømmes. — Endelig hævder det ikke saa sjelden, at man ikke kan blive vis i sin Sag. Man spørger: Er dette Synd eller ikke? og kan ikke finde noget bestemt Svær derpaa i Guds Ord, — hvad skal man da gjøre? — Ja, er der en Sjerning, om hvilken du er i Tvivl, du ved ikke, enten den er syndig eller ikke, saa vogt dig vel for at gjøre den Sjerning. For dig som tvivler, er den syndig, selv om den var ganske uskyldig eller endog besatet af Gud. Men den Tvivlende er fordomt, dersom han Vder, fordi det ikke sker af Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd. Rom. 14, 23.

Giver man Slip paa Guds Ord som eneste Regel og Dommer i disse Ting, saa udsætter man sig for at blive fangen i Menneſtebud. Og Erfaringen viser, at disse meget snart faar større Magt over Sjælen end Guds Bud. Se paa Pavestolen. At Præster og Munk og Konner leder i den stængte Videlighed, agtes for en meget ringere Synd, end at disse gifte sig — hvorfor? jo i første Tilfælde synde de mod den hellige og reiserdige Gud, men i sidste Tilfælde synde de mod den hellige Fader i Rom, Djevleens opprørte Tjener paa Jorden.

En meget almindelig Udske i Kristenheden i vore Dage er, at man ringeagter Guds Ord, og hvad deri tydelig bliver lært. Hvor saa er det ikke, som i Sandhed betragter Bibelen som Guds Ord? Man siger nok, at den er Guds Ord, men behandler den alligevel, som om den havde mindre Værd og Betydning end i Ex. de Forenede Staters Konstitution. I de nye Synd ligger hele den met hodistiske Kirke fangen. Vi dømmes ikke de enkelte Personers Hjertesforhold til Gud. En Lutheraner troer ikke, at sand levende Tro alene findes inden den lutheriske Kirke; men at der ogsaa i andre Samsund, hvor man endnu har Guds Ord og ikke har forladt Jesus Kristus som Frelser fra Synden, kan findes

og virkelig findes, vi haaber mange Sjæle, som af Uvidenhed ligger langne i forskjellige Bildfarelser, men som ved det rene Guds Ord, der trods Bildfarelserne har trængt ind i deres Hjertes, er komne til en ærlig og alvorlig Syndebejdelse og en sand og levende Tro paa Kristum. — Hjertene kan vi ikke se, dem dømmes vi ikke, har, Gud se Lov, intet Kald bertil. Men vi har Kald fra Gud til at vidne om Sandheden og mod Bildfarelsen, om nutigens Rogen derved kunde blive hjulpen; og selv om dette Vidnesbyrd skulde synes frugtesløst, saa har vi dog udført Herrens Befaling.

Galsater 1, s. 9 beder det: Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium for eder end det, vi have prædiker for eder, han være forbandet! Som jeg før har sagt, saa siger jeg og nu igjen: Dersom Rogen prædiker et andet Evangelium for eder end det, I have antaget, han være forbandet! Strog ovenfor har Paulus sagt: „Endstjønt der ikke er noget andet (Evangelium); kan er der Rogle, som forville eder og ville forvende Kristi Evangelium.“ At forvende eller forfaliske Kristi Evangelium kalder altsaa Paulus at prædike et andet Evangelium, og over den, som gjør dette, nedkalder han tvende Gange Guds Forbandelse. Dritte at tredje Guds Ord er altsaa ikke en saadan Ubetydelighed, som mange mener, men en frygtelig Synd mod Gud. Evangelium er alt Guds Ord, hvori han lærer os, hvad han har gjort og gjør, forat vi skal blive frelse. Det er det Guds Ord, som fortæller os, at han af fri Kjærlighed til Verden gav sin Søn den enbaarne til en Gave og at Slagtoffer for alle vore Synder, som fortæller at Sønnen ligeledes af fri Kjærlighed ied sig jøde under Loven og som dens Tjener i vort Sted opfyldte denne Lov, som vi skulde, men ikke kunde opfyldte. Evangelium fortæller endvidere, at denne Guds og Marias Søn frivillig gav sig selv til en Gjenstand for vore Overtrædelser og paa den tredje Dag opreist til vor Retfærdiggjørelse. Evangeliet taler ogsaa om Naaden, hvor paa vi kan blive delagtige i, hvad Frelseren har forberedt for os. Det lærer os, ved hvilke Midler Gud bringer os sin Naade i Kristi Synderendes Fortabelse og evigt Liv, nemlig ved Naadens Midler, Evangeliet selv og Sakramenterne. Det lærer os ogsaa, ved hvilket Middel, vi skal modtage denne Naade, nemlig Troen, og tillige at Gud den Helligaand selv af Naade ved Ordet og Daaben viler denne sande levende Tro i vore Hjertes, da jo ingen kan kalde Kristum Herre uden ved den Helligaand.

Dette Evangelium forvendes af Methodisterne i flere Stykker, og det er dette, som vi i det Følgende vil søge at bevise. Gud give, at det maatte blive gjort paa en saadan Naade, at Guds Vre derved maatte fremmes. Amen.

(Mere.)

Jeg vil ikke grundfæste min Daab paa min Tro, tværtimod min Tro skal være grundfæstet og bygget paa min Daab. — [Luther.]

Det uventede Huskjob.

En ung, rig Engländer, som studerede i Bøllingen, red en Dag til Nordheim, en liden Stad, som laa to Mile fra hans Bopæl. Da han kom ind i Byen, saa han mange Rennesser stige op ad Raadhustrappen. „Hvad mon der er paa Færde?“ tænkte han, leverede Jesten fra sig og gik selv derop. Da erfarede han, at der blev holdt Auktion; imidlertid vidste han ikke, hvad det var, der skulde sælges, men han hørte, at Rogen just havde budet 395 Daler. Strax tænkte han: „Du kan sagtens lægge de fem til“, og fød derfor 400 Daler. Og se, da Jagen vilde give Mere, blev det Opraahte ham tilfælet. „men“ spurte nu den forbausede Dagling: „Hvad har jeg da egentlig kjøbt? Jeg ved slet ikke, hvad Tælen var om.“ „Et Hus, et Hus“ kreg Folk med stor Batter. „Nu vel“, svarede han, „det kan man jo bruge. Men fører mig nu hen, at jeg kan se, hvilket Hus der nu er mit, og hvad jeg laar for mine Pengge.“ Raadhuetsjeneren gik foran ham, og mange Folk fulgte bagefter. Saaledes kom han ind i en snæver Gade, hvor Tjeneren blev staaende udenfor et lidet Hus, idet han sagde: „Se, her er Herrens Eiendom.“ De unge Herre traadte ind i Huset, hvor han fandt en Ronde sidende med solbede Hænder og med Taarer i Øinene. „Hvad fattes Eder, Morille?“ spurgte han; „hvorfor græder I og ser saa bebrøvet ud?“ „Al, Gud hjælp mig“, hullede hun; „nu sælge de mit lille Hus oppe paa Raadhuuen, forbi jeg ikke kan betale min Gjæld. Jeg skal snart stytte ud og ved ikke, hvor jeg skal hen. Jeg arme, gamle, syge Ronde, hvo vil tage imod mig, naar Gud ikke gjør det? D ald jeg oog heller var død, saa kunde de jo tage Hytten, de ubarmhjertige Rennesser!“ „Var kun rolig“, sagde Engländeren; „Huset skal imet Rennesser tage fra Eder; thi jeg har kjøbt det og Rjænkter Eder det igjen. Al Rjæde; ummen vil Eder Gjæld blive betalt, og I kan blive her i Fred. Men synes I om det, saa vil jeg lade indrette et lidet Værelse her i Huset, hvor jeg kan tage ind, saa ofte jeg kommer til Nordheim.“

Frimurerne.

Frimurerne er enogtyvende Bandedærte. Af de forskjellige Bæter, som anbefales af og benyttes i de herværende Boger, er *Masonic Jurisprudence* af Mr. Albert G. Mackey et af de mest anseede. Han har taget de højeste Grader og indhævet de højeste Embeder, og hans Oplysninger kunne derfor ikke drages i Tvivl. I ovennævnte Bog siger han, at Frimureriet har 25 Bandedærter (*landmarks*) eller Grundfæstninger, som for bestandig maa blive aldeles uforanderlige. Af disse har det enogtyvende en særegen Zinretelse for os Kristne. Her have vi en Oversættelse af dets vigtigste Indhold: „det er et Bandedærte, at en Lovens Bog skal udgjøre en aldeles nødvendig Del af enhver Loges Udstyr (*furniture*). Jeg siger mod Forsæt (*advisedly*) en Lovens Bog; thi det er ikke uomgængeligen nødvendig (*not absolutely required*), at overalt det gamle og det nye Testamente skulle blive brugte. Lovens Bog er den Bog, som ifølge Bandedets Religion ansees for (*is believed to*) at in-

deholde den ophvædede Vereens-Artikels gæbenbarede Villie. Derfor bestaar Lov-Bogen for alle Løger i kristelige Lande af det gamle og nye Testamente; i et Land hvor Jøbedommen var den herskende (*prevailing*) Tro, vilde det gamle Testaments alene være tilstrækkeligt; i muhammedanske Lande og blandt muhammedanske Frimurere kunde Koranen bruges i Stedet (*the Koran might be substituted*.)

Er det ikke skrælligt at Folk, der kalde sig Kristne, ja Præster, ja Prædikere og Biskoper kunne blive staaende i et saadant Samfund? De, som sætte Koranen paa lige Fod med Bibelen, stemple sig derved selv med Antikristens Mærke. Herren bevare os i Naade for den Surbeig! (V. og V.)

Dr. A. Doe

af Chicago, skriver i "Norben" om Præbikant Brækhus blandt andet følgende:

Det er aldeles ikke noget mærkeligt, at et religiøst, overspændt Individ faar saadanne hysteriske eller epileptiske Kræmper og saa derefter i mere eller mindre bevidst Tilstand holder længe Foredrag. For ikke at gaa udenfor vort Land, saa vi blot tage en Mand som Bis-Pnut. Der er ingen Tvivl om, at han var af samme Kaliber. Han rykete som i Kræmpe og var båret i Sved, naar han endelig afgav sine Orakelsvar. Og saa begynder Præsterne at reise rundt med dette BARN, "overbeviste om et høiere Bælsens Arbejde gennem den unge Mand" og "overbeviste om, at Brækhus er bejælet af den Helligaand". Det er da virkelig den fjæreste Gudsbefovtelse. Og foruden at gjøre sig selv og sin Kirke latterlig ved dette, saa paadrager de sig et stort Ansvar. Har den unge Mand virkelig disse Kræmperækninger ved hver Seance, han giver, saa er det en klar Sag, at, hvis man fortæller længe paa denne Maade, det enten kan gaa som det gik Tankeløseren Cumberland, at han døde under Seancen saa Grund af Anstrængelsen, eller han vil lidt efter lidt svæktes og dødes, saa han ender paa en Sindsygeanstalt.

Hvis Brækhus prædiker ren Bæse og taler godt, er det muligt og har intet med Sagen at gjøre, men naar, som her, Præsterne tager Sagen i sin Haand, da røder dette en saa sørgelig Uvidenhed, at man kun kan beklage, at de Mænd, der herover skal opdrage vort Folk, endnu ikke er naaet længere, og man tør haabe, at hvis dette skal fortsættes, da de Kirkesamfund, hvor vedkommende Præster hører hjemme, vil tage sig af Sagen.

Brækhus var engang en stor Mand i Sverige, meget større end nogenstede Brækhus kan blive. Nu gaar Glorien og Løsen af ham, og hans "Flot" mindstes stadig. Vi behøver ikke at være bange for, at Brækhus skal blive nogen ny Messias: han vil ikke behøve lang Tid, før han har løbet Vinter ud, men Præsterne! Dem glemmer man ikke saa snart. Ikke nok med, at de viser sig selv staaende paa et forlængst tilbagemagligt Trin af Kultur og Oplysning, og at de derved ned sætter Agtelsen for den Kirke, de repræsenterer, men de bidrager ogsaa til at ned sætte den hele Nation i den civiliserede Verdens Pine. Thi naar Bærerne er faaledes, hvad maa man saa ikke tro om Folket?

Giv som et lidet BARN.

Følgende Tildragelse blev i sin Tid fortalt af en Præst her i Landet: En fattig Enke kom ind paa mit Kontor. Hun var over 60 Aar gammel. Hendes Hellig var et eneste lille Kammer, hvor hun med Synaalen søgte at for tjene sit Brød, hvilket nu, da Symaskinerne er saa almindelige, kun er et lidet indbringende Arbejde. Forestil dig derfor, hvor overrasket jeg blev, da hun lagde 3 Dollars i min Haand og sagde:

"Her er min Del til Kirkeudgifterne!"

"Men, De formaar ikke at give saameget".

"Na jo, jeg har lært hoort: des jeg skal give nu."

"Hvorledes det", spurgte jeg.

"Erindrer De ikke", sagde hun, "den Prædiken, De holdt for 3 Maaneder siden, da De sagde, at De ikke troede, der var nogen saa fattige, dersom de elskede Jesus, at de jo paa en eller anden Maade kunde bevise denne sin Kjærlighed ved at give noget til Herrens Sag".

"Jo, jeg erindrer det ganske vel", sagde jeg.

"Vel, jeg gik hjem og græd hele Natten over den Prædiken. Jeg sagde ved mig selv: Vor Præst ved ikke, hvor fattige jeg er, ellers vilde han ikke have sagt saaledes. Efter at have grædt Natten igjennem begyndte jeg endelig at b:de; og under det jeg fremslagde hele min Nød og Betyrning for Jesus, syntes jeg, at jeg fik et Svær i mit Hjerte, som sieblikkelig standjede Taarerne".

"Men hvad var det for et Svær?" spurgte jeg meget bevæget ved hendes Fortælling.

"Kun dette: Dersom du kan ikke give som andre Mennesker, saa giv som et BARN". Og dette har jeg nu gjort siden. Naar jeg faar en Cent tilbage, idet jeg kaber mig et Brød eller lidt Sukker eller noget andet, saa lægger jeg den tilside for Jesus, og paa denne Maade har jeg nu samlet disse 3 Dollars".

"Men har det ikke været trykkende for Dem at lægge tilside saameget?"

"O nei", sagde hun med et af Glæde strålende Ansigt.

"Siden jeg begyndte at give til Herren, har jeg altid haft Benge i Huset, og det er i Sandhed underfuldt, hvorledes Arbejdet siden den Tid ligesom har flydt ind paa mig. Aldrig har saamange kommet med Arbejde, som de nu gjør".

"Men har de ikke ogsaa for høvt Benge i Huset?" spurgte jeg.

"O nei, oite, naar min Hudleie var forfalden, maatte jeg gaa og laane Penge, uden engang at vide, hvad jeg skulde gaa at b:ale med. Nu derimod begyver jeg aldrig dette. O, hvor Gud er god imod mig!"

Jeg modtog naturligvis Pengene.

Tre Maaneder derefter kom hun med henimod 4 Dollars, hvilke hun havde sparet sammen paa samme Maade. Fem Maaneder derefter, da der var Spørgsmaal efter et særskilt Bidrag til Kirkeudgifterne, kom hun med 15 Dollars, opgjærede paa samme Maade i hendes lille Sparerpose. Dette blev henved 22 Dollars fra denne fattige Enke, hvilke hun i mindre end et Aar havde samlet af Kjærlighed til Jesus. Jeg behøver ikke at tilføje, at hun vandt mere af Jesu Sind i dette ene Aar, end i alle de Aar hun tilforn havde udhørt Menigheden. Hvem kan tvivle om, dersom vi vil følge denne fattige Enkes Eksempel og give som et BARN, at store Betsignelser vil komme over os og vore Medmennesker?

(Vidnesbyrdet.)

Til Læserne.

Det er vist ikke for meget, om vi denne Gang beder vore Læsere om Undskyldning, fordi forrige Nummer i flere Hensender var en saa daarlig *Success*. Arbejdet herhjemme blev meget forsinket, og som Følge deraf blev der meget Raarbejde og Hastværk tilfødt. Desuden var der Mangel paa Tøpper. Da vi nu endelig fik Formerne til Bjen, saa var Trykkeriet borte. Dette fandt vi igjen i et Hus i en anden Gade, hvorhen man netop havde flyttet hele Indretningen, og hvor Alt endnu var i Orden. Tilslut fik man da i en Hast fræet sammen en af Presserne, saa at Bladet dog blev trykt den samme Aften; men som man ser, blev ogsaa dette Arbejde daarligt gjort. Det var især Bidragslisten og „Den vantroende Stomager“ som blev stedmoderlig behandlet. Disse saar derfor Lov til atter at vise sig for Publikum, denne Gang forhaabentlig i en bedre Skikkelse.

— **S a m t a l e n** mellem Rudolf, Herman og Fru Konstanse har nu gaaet gennem flere Nummere, men hvert enkelt Afsnit er blevet sat ind med sin Overskrift uden at angive hvorfra det hele var hentet. Vi antager imidlertid, at det vilde se bedre ud og tjene til bedre Fortaalelse af Sagen, naar vi her gav endel Oplysninger. Navnet Samtale er tagen af Herman Ficks Bog: „Der er en Gud.“ Denne er i Norge bleven oversat fra Tydsk af Th. C. Bergholt i Aaret 1879, og er vist temmelig udbredt blandt Nordmændene i Amerika. Vi har dog troet, at der endnu var mange, især her ved Vestkysten, som ikke kjendte denne fortreffelige Bog, og da den Slags Læsning særlig tiltrænges ligeledes af den faldende Videnskab, som baade her og andetsteds bedaarer saa mange, saa har vi troet at gjøre vore Læsere en Tjeneste ved paa denne Maade at give dem Waaben i Hænde imod Vantroen baade naar de finder denne hos sig selv og hos Andre.

Det er ikke let at finde nogen anden norsk Bog, som paa en saa letfattelig Maade imødegaar alle Vantroens Indvendinger. Herefter vil Bogens Titel: „Der er en Gud“ staa høit Gang i Bladet tilligemed Afsnittets Nummer, regnet fra Begyndelsen af. Muligens vil den første Del, om ikke det hele af Bogen blive benyttet.

Den vantroende Stomager.

„Jeg har“ sagde Stomageren, „læst en hel Del om de hedenske Guder, og jeg troer, at Beretningen om Kristus er taget af en eller anden af de hedenske Skrifter.“

„Vil du blive fast ved din egen Afgjærelse af et Par Spørgsmaal, som jeg agter at fremsætte?“ sagde hans Ven. „Jeg vil holde mig dertil, og naar vi begge give dette, vil vi spare megen Tid og snarere komme til Sandheden.“

„Godt“ svarede Stomageren, „ud med Spørgsmaale og lad se, om jeg kan besvare dem. Det er saa Ting, som jeg ikke kan sige noget om.“

„Nu vel,“ sagde den Anden, „mit første Spørgsmaal er: Sæt, at alle Mennesker var virkelig sande Kristne, som baade i sine Hjerter troede paa Gud og hans Ord og derfor tilligt

ærligt bestræbte sig for at leve efter Guds Ord, hvordan vilde da det menneskelige Samsunds Tilstand være?“

Den Tilstaaelse sad en Stund taus i dyb Eftertanke, saa sagde han. „Ja, hvis alle Mennesker var virkelig Kristne i Bivert saavel som i Betjendelsen, da vilde det naturligvis være et i Sandhed lykkeligt Broderskab.“

„Jeg lovede dig,“ svarede hans Ven, „at jeg vilde holde mig til dit Svær; vil du gjøre det samme?“

Ganske vist; megen kan nægte, at Kristenommen, naar den viser sig i et Menneskes Liv og Handel er en fortreffelig Ting. Men lad mig nu høre det andet Spørgsmaal; maaske kan jeg klare det bedre, denne Gang kom du en Streg foran mig.“

„Vel, det næste Spørgsmaal er: Sæt, at alle Mennesker var Fritænkere, hvorledes vilde Bondens, hvorledes vilde Berdens Tilstand da være?“ Nu blev han siddende længe uden at sige et Ord. Tilslut sagde han: „Sandhed, du har vundet; thi aldrig har jeg før lagt Mærke til disse to forskjellige Virkninger paa Samsundet. Jeg ser nu, at hvor den Kristne bygger op, der river den Vantroende ned. Lad skal du have. Jeg skal tænke paa, hvad der er haardt her i Eftermiddag.“

Frugten af denne Samtale var, at den før vantroende Stomager blev fuldt overbevist om, at han maatte opgjøre sine fritænkernes Kameraters Selvslab og følge den Herre Jesus Kristus efter. Men Frugten deraf blev igjen en grundig Forandring i hans Hus og i hans Haar forresten. Saa boede han i et usælt Hus i en trang og stiv gade, hans Børn vare lille se, og foruliede, Ridne og forsømte paa enhver Maade, og et Udtryk af Utilfredshed stod at læse i alle Ansigter. Nu har de et bedre Hjem i en renere gade. Indenfor er der lyst og muntert. Faderen, som ikke længere forsømmer sin Pligt, glæder sig i at være sammen med Konen og Børn, der nu alle er net Klædt, og hans første Fornøjelse er at læse for dem og tale til om de Ting, som hører til deres evige Fred. — Hvor den Kristne bygger op der river Fritænkere ned. — Et B. vis paa Sandheden deraf har vi i den franske Revolution. (Hofings.)

Mærkeligt Brev fra en berømt Historiker.

I Aaret 1782 skrev Johannes von Müller midt under sine store historiske Studier fra Kassel til sin Ven Karl Bonnet, fra hvem hidtil forskjellige Ansuelser om Troen havde gik ham: „Kære byrebare Ven! De holder af mig; men vilde De ikke holde endel mere af mig, naar De erfarer, at Intet mere skal ville os ad? Siden jeg kom til Kassel, har jeg læst de gamle Forfattere i den Tidssætte, i hvilken de have levet, uden at forbigaa en eneste; og saasnart jeg traf paa noget Mærkeligt, gjorde jeg Udbrag deraf. Jeg ved ikke, hvorfor jeg for to Maanedes siden kaldt paa at læse nogle Blik i det nye Testamente, seend mine Studier vare stredne frem til det Tidspunkt, paa hvilket det var skrevet. Hvorledes skal jeg udtrykke for Dem, hvad jeg fandt der! Det var mange Aar siden jeg havde læst i det, og seend jeg

nu tog det i Haanden, var jeg indtaget imod det. Det ogs, som omskinnede Paulus paa Veien til Damascus og gjorde ham blind, kunde ikke være mere underfuldt og overraskende for ham end den pludselige Opdagelse var for mig, som jeg gjorde i Opfyldelsen af alle Forhaabninger, Philosophiens hæieste Fuldkommenhed, Forklaringen af alle Revolutioner, Røglen til alle tilsyneladende Modsigelser i den syssle og moralske Verden, Livet og Udsædeligheden. Jeg saa det Underfuldeste fuldsørt ved de ringeste Midler. Jeg erkj. der, at alle Omvæltninger i Asien og Europa havde Hensyn til det stendige Folk, hos hvem Forjættelserne vare nedlagte, ligesom man detruer vigtige Papirer til En, der hverke læste dem eller forstaaede dem. Jeg saa Religionen at træde frem for Dagen i det Publik, som var gunstigt for den, og paa den Maade, som var mest surket til dens Udtæjelse. . . . Hele Verden synes kun indrettet for at begunstige Jærelserens Religion, og hvis denne Religion ikke er den eneste Guds Religion, saa forstaaar jeg Intet mere. Jeg har ikke læst nogen Bog derom, men hidtil mang'ede der mig ved mine tidligere Studier altid noget, og læst siden jeg lærte vor Herre at kende, er Alt blevet klart for mine Øine; med ham giv's der Intet, som jeg ikke skulde formaa at løse." Werke 16, 315 ff. (Se Bartholdis apol. Foredrag S. 264. efter J. S.)

Sagnet om "Sysoverne."

Da Keiser Decius i Aaret 250 rasede imod de Kristne, hvede, som man fortæller, syv fornemme Ungtinger fra Efesus, der havde skilt sig i en rummelig Hule paa Siden af et i Nærheden liggende Bjerg, hængte til Døden af Keiseren og indelukkede i deres Tilflugtssted, hvis Indgang han lod tilspærre ved Opbygning af store Stene. Sagnet beretter da, at de unge Renneffer strog faldt i en dyb Søvn, som uden at afslutte deres Vidskraft vedvarede i næsten to hundrede Aar. Efter dette Tidrum's Forløb røddede i Aaret 437 nogle Slaver, udsendte af en vis Abolius, hvem Besiddelsen af Bjergene var tilfalden ved Arv, Stenene bort for at bruge dem til Opværelsen af et Vandhus. Solens Lys trængte ind i Hulen, og Ungtingerne løstes fra sin Søvn. Efter en Slummer, der, som de syntes, kun havde været saa Timer, sølte de Dunger, og besluttede, at en af dem, hvis Navn var Jambl'us, hemmeligen skulde vende tilbage til Staden for at lyve Brød til sine Kamerater. Men omgiben af nye Gjenstande kunde Ungtingen ikke gjenkende sin Fødeby, og især forbaufedes han over det Rors, der hængede sig over Efesus's Bort som Forskynder af Kristendommens Seier. Hans besunderlige Klædning og usædvanlige Sprog vakte den Bagers Opmærksomhed, hvem han havde talt en gammel Munt fra Decius's Tid som Betaling for det sidste Brød; og da man derfor fattede den Mistanke, at han havde fundet en skult Skat, blev han forfar Dommeren. Men ved Dommerens Spørgsmaal og Jambl'us's Svar viste betst, at der næsten var forløbet to Aarhundreder, siden Jambl'us og hans Venner havde unddraget sig sine Forsølgere." Biskopen i Efesus, Geistlighed, Dyrigheden og, som det heder, endog Keiser Theodosius selv ilede med at, besjge "Sysovernes" Hule; dissheder det, gavé Folket sin Besjgnelse, fortalte sin Historie og spgavede i samme Dieblil roligen sin Hand.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Med Past. Otto C. Ottesen, en Del af et Offer i Little Sioux Valley Mgh. 7 15 og Ole Wittelsen \$5. . . .	\$12 15
Past. T. A. Torgerson.	1 74
Claus Jørgensen, Belgrade, Minn.	1 00
Bed T. C. Sætra, Portland, N. Dal fra S. Slade-land, John J. Vinn, E. S. Digness, Miss Jennie Ekstrem, Mrs. S. C. Swendsen og N. N. hver \$1. . . .	6 00
Past. J. Nordby.	8 00
P. T. Barren, Harmony, Minn.	1 40
Eros. W. Iior, Put on Minn.	4 00
Past Th. Johnson.	3 65
Past S. Nissen.	1 00
Prof. Meyer Brandvig.	1 00
Th. Bothne Chicago Ill.	1 00
Med Past. Weyer Brandvig; Offer i Past. A. J. Veas Wæmighed Lake Mills 8 45; fra Mrs. N. O. Styrre 6 05.	13 50
Bed Car. Tolo, Tacoma, fra S. D. Thorpe, Willmar Minn.	8 00
Bed Past. O. T. Lee, fra Anders Fadnas, Byre, Minn.	1 00
Fra Mrs. D. O. Braaten og hendes Børn	1 00
Bed Past. N. Væe fra Kvindes i Stony Falls, S. Dal. E. Danielsen, Seneca, Ill.	26 00
Bed S. D. Thorpe, fra Søndre Vikør Menigheds Evindforening, Past Ekstrem's Kald	25 00
Gunder B. Rasmussen, Madison Minn.	1 10
E. C. Davidson, Garner Jo,	2 00
Ingværet Larson, Silverton, Oregon	1 00

Tilsammen \$133 64

Portland, Wash. 10 Mars. 1894. T. Larsen

Denne Biste, som stod i forrige Nummer et Jættet og rykkes nu paany.

Bed G. Johnson fra R. W. Fogre, Seattle.	\$10 00
Bed Past. O. T. Lee, fra Elk Grove Mgh. J. A. Tenolt 50c. A. Stenrud, T. E. Thompson, O. A. Rubson, Martin Rubson, Mrs. S. Rubson hver 25c. Mrs. Brita Høegge, Shell Rock Mgh 50c Tilsammen.	2 25
Bed Past. Erdal Pomme de Terre Lake Mgh. Erik O. Bold og Rone \$5. Immanuel's Mgh. Andreas Haffon \$1.80 Virgil Eagen og Mrs. Peder Anderson hver \$1.	10 00
Past. Erdahl 20c and Exchange.	10 00
Bed Kasserer Rustad: Bed Past. W. Thorsen, Bidrag fra Kvindes i S. N. N. Mgh. Wis. \$5; ved Past. W. og P. Koren, Washington Br. Mgh. Ia. G. E. Sotland \$5; T. O. Storta \$5; P. O. Bakke \$5.00; Jørgen Vindevold 5.00.	\$20 00
Bed Past. W. A. Blegen, Mrs. Olfona Solheim 1.00; Bed Past. B. Alf-vold, Tracy Minn. fra J. Johnson 25c. C. Helgesen 25c og fra Biste Sjette Mgh. 7 00 \$7 50	
Bed Past. T. A. Torgerson fra Nasens 5 00 Tift.	33 50
Past. Joh. Halvorsen og A. Wormdahl, Minniapolis hver 1 00, tilsammen.	2 00

Bed T. G. Sætra fra Brusstet Wab. Kbindef. og Brusstet Academy (Sociable) \$31 00, Sociable i Jackson Lake Wab. Post. Allens Kald \$14 85; og i St. Olafs. Post. Kærvi's Kald 11 00; John J Worley 2 50 Tilsammen.....	59 35
Bed Post Harstad fra J S Halse, Norman Wash....	3 00
Post Fosmark.....	24 00
Bed Post Harstad fra Ben Starbo, Portland Or....	10 00
ved Post N J Wisnæs Indlægter ved en (Sociable),	16 30
ved Rustad fra Hightshoille Kof. Big Conoe	
Wab Post Seehus Kald.....	50 00
ved Post T A Torgersom fra hans Kald.....	4 00
Bed Post Hallastad fra R N Tacoma.....	1 00
Bed Post Harstad fra Dr. Jensen, og Frue og Ewald Eøltene, Starwood, hver 1 00.....	3 00
Bed S D Rustad: Fra Post R. Seehus's Kald \$20.33	
" " R. Thorsens ".....	35.00
" " R. Jødes ".....	
fra Mr og Mrs M. W. Berg Starbuc' \$20 00 Tils	84.33
fra Post. O. T. See. Mrs Rev D. T. See. Luilla See. Balborg Cathinka See. hver \$1. og Margit Torgerson 40c.....	4 40
Post See for Billede af Collegegrunden.....	50
Mrs A E Gistad Bumbroto Minn.....	1.00
Ole Haraldson Northwood J. W.....	\$1.
Ole E Regaard Northwood Lake Minn.....	\$1.
A G Jacobson Ridgeway J. W.....	\$1.
Ole Opdal " " ".....	\$1.
Bed T E Jensen Portland Wa h'ra E Kamstad, A Nelson, T Jacobson E Jacobson, J A Jacobson, Minot N. D., hver \$1.00.....	5 00
Bed Post Reighus fra Beder P See A G Redrud og hamseld hver \$1.....	3 00
Mr & Mrs C E Vien Wilmor Minn.....	2 00
C E Vien for et Billede af University.....	50
Ginar W. Edmund S & Martha A. Gulbrandson og Mr. & Mrs. Gulbrandson, Albert Lea Minn hver \$1.....	5 00
Post S P Solstad Fisher Minn.....	1 00
A A Bergley Franklin Minn.....	1 00
Til sammen	345.18

Portland. Wash. 1te Marti's 1894 T Larsen, Hattelste.

Blant Abonnementerne i No. 3 Haar: Bed T. G. Sætra fra Post. Bildo \$22.65. Skal være: fra Norman Wigham, Post. Wito's Kald \$22.65.

FOR SALE.

Poultry Ranch Washington Park. Half acre fenced new 8 room house, necessary out buildings good well some fruit. \$1,000, half cash, Balance 2 years Within 15 minutes of Pacific Lutheran University.

Address A. J. Nott, Excelsior, Wash.

Metropolitan

— Savings — Bank. —

— för halbet —

Tacoma Building & Savings Association.

INCORPORATED 1887.

Theaterbygningen Bjørnsdal og C. St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 8.

Lørdag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital \$100,000
 P. V. Cassar. President.
 C. W. Enos. Vice President.
 Jas. L. S. Johnson. Secretary & Treasurer.
 Ole Selvig. Asst. Cashier.

Directors.

Thomas C. J. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
 G. I. Holmes, Theo. Doerner, Geo. W. Eaton, P. V. Cassar, C. W. Enos,
 Jas. L. S. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udlaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvillkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Bjeb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Skolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbauen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og slette Volter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kjøber Eiendom af os, bliver Stær af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Vol. mod kontant Betaling. For Venstand forlanges \$110 per Vol. Saa snart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger manoe penge til Bygningens Fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Portland, Pierce Co. Wash'n.

Skoe og Støvler

Til billigte Priser og af bedste Sort hos

S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardlss af kost sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de bste Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedes og koster for Studens 50 cents per Aar.

All, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til A. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Ovsigetter o. s. v. sendes herved til Rev. T. Larjes, Portland, Pierce County, Washington.

Subskribentlister saar paa 5 betalende Abonenter den 6te Maaned. Send ind straks Penge for en Kargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.